

Wirth Imre

Kevés

Takács Zsuzsának

KEVÉS. Ott ülsz szemben vele.
Ajkak, ujjak, váll és szél zúg,
csereznyét ad búcsúzóul.
Ott ülsz a nappali csöndben,
Hallgatsz, miközben kérdezel.
Nem érzel semmit, létezel.

VÉGTELENÍTETT ÁRNYAK, de
allé-e, ha sorban állnak
hajnal felé a magánynak?
Zászló lobog íriszedben.
Tárgyak menyasszonyruhája
zuhan fölfelé a mennybe.

ÉVENTE FULLÁNKJÁRA TŰZ egy darázs,
lobbanó fájdalom, tigris-émlék,
elefánt bal kezem elhajítanám,
kapaszkodom a HÉV-en, rejteném,
sárga folt szalad ingemen fölfelé,
szívemnél szakad. Még úgy szeretnék.

ELHALLGATÁS, micsoda könnyű neszek:
a konyha felől a sparhelten zörög
a vajling, amiben főznek szilvát és
éretlen magzatokat, a fakanál
megremeg, sűrű a massa – telente
bíbor lekvár ömlik végig torkomon,
nyelvemmel próbálom szétválasztani
az élet és halál ízt, forgolódom
odabenn, markolom a zsinórt, anyám

*él még, én is, egy sötét szobában vár
álomban, redőny mögött a születés,
tarka takarót terítesz testemre,
magzatmáz kaparja Isten torkát.*

*HA ÁLMODOM, többnyire vízbe fulladok,
nem tart sokáig, mert felébredek – fekszem
hanyatt, görcsölő vándlik, ordításomat
elfojtja fegyelmezettségem. Így csönd van.
Élessé csiszolt kavics a vízben: lassan
lépek bele, ne legyen mély vágás. Akkor
könnyebb minden: a gyerekkori álmokat
sós könny mossza, és jut idő arra is, hogy
szavak legyenek a fegyelmeztelenek
hártyavékony köveiből.*